

Луи Повел

Жак Бержие

УТРОТО НА МАГЪОСНИЦИТЕ

Въведение
==== **във фантастичния** ====
реализъм

Превод от френски
Георги Цанков

Преводът е направен по:
Louis Pauwels et Jacques Bergier
LE MATIN DES MAGICIENS
Introduction au réalisme fantastique
Gallimard

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Litus“.

Copyright © Éditions Gallimard, Paris, 1960

© Георги Цанков, превод, 2016

© Издателство „Litus“, 2016

ISBN 978-619-209-022-7 (мека подвързия)

978-619-209-023-4 (твърда подвързия)

Съдържание

Предговор / 11

Първа част.

Бъдеще в миналото

I.

Уважение към забързания читател. ▷ Оставка през 1875 г. ▷ Птиците на нещастieto. ▷ Как XIX в. тръгваше портите. ▷ Краят на науките и отблъскването на фантастичното. ▷ Отчаянието на Поанкаре. ▷ Ние сме собствените си дявовци. ▷ Младежи! Младежи! / 32

II.

Буржоазната наслада. ▷ Драма на интелигентността или буря на анти-реализма. ▷ Процеп към друга реалност. ▷ Отвъд логиката и литературните философии. ▷ Присъствието на вечното сега. ▷ Наука без съзнание: и съзнание без наука? ▷ Надеждата / 41

III.

Бегли разсъждения за изоставането на социологията. ▷ Диалог между глухи. ▷ Граждани на планетата и провинциалисти. ▷ Един рицар се завръща сред нас. ▷ Малко лирично настроение / 49

Големият заговор

I.

Поколението „Земните работници“. ▷ Кой сте вие – изостанал съвременник или човек на бъдещето? ▷ Възвание върху стените в Париж през 1622 г. ▷ Да видим древните неща с нови очи. ▷ Езотеричният език е технически език. ▷ Новото определение за тайно общество. ▷ Новият смисъл на „религиозния дух“ / 54

II.

Пророците на Апокалипсиса. ▷ Комитет на отчаянието. ▷ Господин Деспотопулос иска да засекрети прогреса. ▷ Картечницата на Луи XVI. ▷ науката не е свещена крава. ▷ Легендата за Деветимата неизвестни / 64

III.

Още няколко думи за фантастичния реализъм. ▷ Техниката на древните. ▷ Тайната е била необходима. ▷ Пътуваме във времето. ▷ Океанът на мисълта и неговата безкрайност. ▷ Нови разсъждения за инженера и за магьосника. ▷ Миналото и бъдещето. ▷ Настоящото изостава в две направления. ▷ Злато от древните книги. ▷ Нов поглед към древния свят / 73

IV.

Знанието и Властта се обгръщат с тайни. ▷ Представа за революционната война. ▷ Техниката възкресява гилдиите. ▷ Завръщане към епохата на Адептите. ▷ Един романист е видял истината: „Енергийни централи“ съществуват. ▷ От монархията до тайното общество. ▷ Тайното общество – бъдеща форма на управление. ▷ Самата интелигенция е един вид тайно общество. ▷ Чука се на вратата / 93

Примерът на алхимията

I.

Алхимикът в кафене „Прокоп“ през 1953 г. ▷ Разговор с Гурджиев. ▷ Мъжът, който твърди, че философският камък е реалност. ▷ Бержие ме повежда по странен къс път. ▷ Онова, което виждам, ме освобождава от гаупавото презрение към прогреса. ▷ Нашите спотасани мисли за алхимията: нито откровение, нито налучкване. ▷ Кратък размисъл за спиралата на надеждата / 106

II.

Сто хиляди книги, които никой не поглежда. ▷ Необходима е научна експедиция в страната на алхимията. ▷ Изобретателите. ▷ Бълнувания заради живака. ▷ Шифрованият език. ▷ Съществувала ли е друга атомна цивилизация? ▷ Батериите в Багдадския музей. ▷ Нютон и Великите посветени. ▷ Хелвций и Спиноза пред философското злато. ▷ Алхимията и съвременната физика. ▷ Водородна бомба върху готварска печка. ▷ Да материализираме, да очовечим, да одухотворим / 113

III.

Едно дребно еврейче предпочита меда пред захарта. ▷ Някакъв алхимик, който може да е и тайнственият Фулканели, през 1937 г. говори за ядрена опасност, описва атомния реактор и припомня за изчезналите цивилизации. ▷ Бержие отваря сейф с горелка и се разхожда с бутилка уран под мишница. ▷ Анонимен американски майор търси окончателно изчезналия Фулканели. ▷ Опенхаймер пее в дует с китайски мъдрец, живял преди хиляда години / 124

IV.

Съвременният алхимик и изследователският дух. ▷ Какво прави алхимикът в лабораторията си? ▷ Безкрайното повторение на опита. ▷ Какво очаква той? ▷ Подготовката на мрачните. ▷ Електрическият газ. ▷ Разтварящата вода. ▷ Дали философският камък не е консервирана енергия? ▷ Преобразуването на самия алхимик. ▷ Оттук натагък започва истинската метафизика / 134

V.

Има време за всичко. ▷ Има време дори времената да се слоят / 146

Изчезналите цивилизации

I.

Авторите нахвърлят портрета на екстравагантния господин Форт. ▷ Пожар в санаториума за преувеличени съвпадения. ▷ Господин Форт измъчван от всемирното знание. ▷ Четирийсет хиляди бележки за дъждовете от жаби и за пороите от кръв. ▷ Книга за Прокълнатите. ▷ Някой си професор Крайслер. ▷ Възхвала и представа за интермедиа-ризма. ▷ Отшелникът от Бронкс или космическият Рабле. ▷ Авторите посещават катедралата „Света Другост“. ▷ Приятен апетит, господин Форт! / 150

II.

Хипотеза, достойна за клада. ▷ Клоуните са пасторът и биологът. ▷ Търси се Коперник на антропологията. ▷ Много бели петна по всички карти. ▷ Доктор Форчън не е любознателен. ▷ Тайната на разтопената платина. ▷ Въженца, които всъщност са книги. ▷ Дървото и телефонът. ▷ Културен релативизъм. ▷ А сега да чуем интересен разказ! / 170

III.

Деветте милиарда имена на Бога (от Артър Кларк) / 178

IV.

Авторите, които не са нито твърде недоверчиви, нито прекалено доверчиви, си задават въпроси за Великата пирамида. ▷ Ами ако е съществувала друга технология? ▷ Хитлеровият пример. ▷ Империята на Алманзор. ▷ Краят на света се повтаря много пъти. ▷ Невъзможният остров Великден. ▷ Легендата за Белия човек. ▷ Цивилизацията на Америка. ▷ Тайната на маите. ▷ От „светлинния мост“ до странното плато Наска. ▷ Авторите – скромни каменотрошачи / 186

V.

Паметта е по-стара от нас. ▷ Авторите откриват метални птици. ▷ Историята на една крайно любопитна карта на света. ▷ Атомни бомбардировачи и междугалактически кораби в „свещените текстове“. ▷ Друга идея за машините. ▷ Култът към товарните кораби. ▷ Друго разбиране за езотеризма. ▷ Обожествяване на разума. ▷ Предлагаме ви още един разказ. / 197

VI.

Химн в чест на свети Лейбович (от Уолтър М. Милър) / 210

Втора част.
Няколко години в абсолютната другост

I.

Всичките топчета в една торба. ▷ Отчаянието на историка. ▷ Двама любители на необикновеното. ▷ Необходим е по-проницателен ум. ▷ В дълбините на Дяволското езеро. ▷ Ние с Бержие се озоваваме пред необята на странното. ▷ Троя също е била легенда. ▷ Историята закъснява. ▷ От баналното видимо до фантастичното невидимо. ▷ Апология на златния скарабей. ▷ Може да се чуе шумът от прибойа на бъдещето. ▷
Мрачните машини са в движение / 238

II.

В „Трибюн де Насион“ отричат Дявола и безумието. ▷ И все пак борбата между боговете съществува! ▷ Германците и Атлантида. ▷ Магически социализъм. ▷ Религията и един таен орден. ▷ Експедиция към потайни места. ▷ Първият водач ще бъде поет / 254

III.

Кой е не особено известният писател Жан-Пол Туле? ▷ Всъщност става дума за Артър Макън. ▷ Непознатият велик гений. ▷ Робинзон Крузо на духовността. ▷ История на ангелите от Монс. ▷ Животът, приключенията и нещастията на Макън. ▷ Как открихме английското тайно общество. ▷ Нобелов лауреат с черно домино. ▷ „Златната зора“ – нейните връзки, членове и ръководство. ▷ Защо ще цитираме един текст на Макън? ▷ Находката / 258

IV.

Текстът на Артър Макън. ▷ Истинските грешници, както и истинските светци, са аскети. ▷ Истинското Зло, както и истинското Добро, няма нищо общо с обикновения свят. ▷ Грехът е опит за превземане на небето с шурм. ▷ Истинското Зло става все по-рядко. ▷ Материализмът е враг на Доброто и още повече на Злото. ▷ И все пак, и днес има нещо. ▷ Ако наистина сте заинтеригувани... / 267

V.

Куха земя, заледен свят, нов човек. ▷ Ние сме врагове на ума. ▷ Срещу природата и срещу Бог. ▷ Обществото „Врил“. ▷ Расата, която ще ни измести. ▷ Хаусхофер и „Врил“. ▷ Идеята за промяната на човека. ▷ Висшият Непознат. ▷ Ръководителят на „Златната зора“ Мадърс се среща с Великите непознати. ▷ Хитлер казва, че също ги е виждал. ▷ Халюцинация или реално присъствие? ▷ Врата, отворена към нещо друго. ▷ Пророчеството на Рене Генон. ▷ Първият враг на нацистите – Щайнер
/ 274

VI.

Ултиматум към учените. ▷ Пророкът Хьорбигер ▷ Коперник на XX в. ▷ Теорията за заледения свят. ▷ История на Слънчевата система. ▷ Краят на света. ▷ Земята и нейните четири луни. ▷ Появата на великаните. ▷ Луни, великани и хора. ▷ Цивилизацията на Атлантида. ▷ Петте града отпреди 300 000 години. ▷ От Тиауанако до тибетските мумии. ▷ Втората Атлантида. ▷ Потопът. ▷ Израждане и християнство. ▷ Приближаване се към друга ера. ▷ Законът за леда и огъня / 283

VII.

Хьорбигер все още има милиони последователи. ▷ Очакването на месията. ▷ Хитлер и езотеризмът в политиката. ▷ Нордическата наука и магическата мисъл. ▷ Цивилизация, съвършено различна от нашата. ▷ Гурджиев, Хитлер, Хьорбигер и отговорният човек от Космоса. ▷ Огненият цикъл. ▷ Хитлер говори. ▷ Основата на нацисткия антисемитизъм. ▷ Марсианците в Нюрнберг. ▷ Антипактът. ▷ Лятото на ракетата. ▷ Сталинград или падението на магьосниците. ▷ Молитва на Елбрус. ▷ Малкият човек побеждава свръхчовека. ▷ Залезът на боговете. ▷ Наводнението в берлинското метро и митът за потопа. ▷ Карикатурната смърт на пророците. ▷ Гласът на Шели / 307

VIII.

Земята е куха. ▷ Ние живеем вътре в нея. ▷ Слънцето и Луната са в центъра на Земята. ▷ Радарът в служба на магията. ▷ Религия, родена в Америка. ▷ Нейният германски пророк е летец. ▷ Анти-Айнщайн. ▷ Дело на безумец. ▷ Кухата земя, изкуствените спътници и алергичните към понятието „безкрайност“. ▷ Решението на Хитлер. ▷ Отвъд свързаността / 328

IX.

Вода в нашата ужасна мелница. ▷ Последната молитва на Дитрих Екхарт. ▷ Легендата за Туле. ▷ Развъдник на медиуми. ▷ Магьосникът Хаусхофер. ▷ Мълчанието на Хес. ▷ Свастиката и тайните на Ипатиевия дом. ▷ Седмината, които искаха да променят света. ▷ Тибетската колония. ▷ Унищожение и ритуали. ▷ Нещата са по-мрачни, отколкото си мислите / 337

X.

Объркването на Керстен с Химлер. ▷ Промяната през 1934 г. ▷ Черният орден идва на власт. ▷ Монасите-воини с мъртвешката глава. ▷ Посвещението на питомците. ▷ Последната молитва на полковник Зиверс. ▷ Странните занимания на института „Аненербе“. ▷ Първосвещеник Фридрих Хилшер. ▷ Забравената забележка на Юнгер. ▷ Смисълът на войната и победата / 350

Трета част.

Човекът – каква безкрайност!

I.

Новата интуиция

Фантастичното в огън и кръв. ▷ Бариерите на недоверието. ▷ Първата ракета. ▷ Буржоа и работници на Земята. ▷ Мнимите факти и истинската измислица. ▷ Обитаемите светове. ▷ Посетители, дошли отвън. ▷ Далекосъобщения. ▷ Съвременните митове. ▷ За фантастичния реализъм в психологията. ▷ Как да изследваме фантастичното в нас. ▷ Изложение на метода. ▷ Друго разбиране за свободата / 366

II.

Фантастичното в духовността

Пионерите: Балзак, Юго, Камий Фламарион. ▷ Жул Ромен и най-важният въпрос. ▷ Краят на позитивизма. ▷ Какво представлява парапсихологията? ▷ Необикновените факти и интересните опити. ▷ Историята за „Титаник“. ▷ Ясновидство. ▷ Предсказание и сънища. ▷ Парапсихология и психоанализа. ▷ Нашата работа изключва необходимостта да прибегваме към окултизъм и лъженауки. ▷ В търсене на механизмите на дълбините / 381

III.

Към психологическа революция

„Второто дихание“ на разума. ▷ Търси се Айнщайн на психологията. ▷ Религиозната мисъл се възражда. ▷ Нашето общество агонизира. ▷ Жорес и накачаното от мухи дърво. ▷ Виждаме малко неща, защото не сме достатъчно големи / 398

IV.

Преоткриване на магическия дух

Зеленото око на Ватикана. ▷ Другата интелигентност. ▷ Заводът на Спящата красавица. ▷ Историята за „премияката“. ▷ Природата играе може би двойна игра. ▷ Манivelата на свръхмашината. ▷ Нови катедрали, ново арго. ▷ Последната врата. ▷ Съществуването като инструмент. ▷ Нови и разумни идеи за символите. ▷ Не всичко е във всичко / 405

V.

Пробуждането

Както правят теолозите, учените, магъосниците и децата. ▷ Запознаване с един специалист по поставяне на пръчки в колелата. ▷ Конфликтът спиритуализъм–материализъм. ▷ Историята на една алергия. ▷ Легендата за чая. ▷ Ами ако става дума за естествена способност? ▷ Мисълта

като ходене и като полет. ▷ Допълнение към правата на човека. ▷ Мечтание за пробудения човек. ▷ Ние, честните варвари / 426

VI.

Три истории за илюстрация

Историята на един велик математик. ▷ Историята на най-странния ясновидец. ▷ Историята на един учен от бъдещето, живял през 1750 г. / 439

VII.

Парадокси и хипотези за пробудения човек

Защо нашите три истории разочароваха читателите? ▷ Не знаем нищо сериозно за левитацията, безсмъртието и т.н. ▷ Човекът е вездесъщ, той вижда на голямо разстояние... ▷ Какво наричаме машина? ▷ Как би могъл да се роди първият пробуден човек? ▷ Приказна, но разумна мечта за изчезналите цивилизации. ▷ Подписът на Бога / 449

VIII.

Някои документи за състоянието на пробуждане

Една необходима антология. ▷ Изказванията на Гурджиев. ▷ Моят преход към школата на пробуждането. ▷ Есето на Раймон Абелио. ▷ Възхителният текст на малко познатия гений Густав Майринк / 455

IX.

Точка отвъд безкрайността

От сюрреализма до фантастичния реализъм. ▷ Висшата точка. ▷ Да не вярваме на образи. ▷ Лудостта на Георг Кантор. ▷ Його и математика. ▷ Основополагащият строеж на човешкия дух. ▷ Откъс от гениална новела на Хорхе Луис Борхес / 472

X.

Мечтание за мутантите

Детето астроном. ▷ Трескав скок на умственото развитие. ▷ Теорията за преобразуванията. ▷ Митът за Великите Висши сили. ▷ Мутантите са сред нас. ▷ От „Отвъд“ до Леонард Ойлер. ▷ Съществува ли невидимо общество на мутанти? ▷ Раждането на колективното същество. ▷ Любав към всичко живо / 484

В търсене на вечния живот / 504

Георги Цанков

*На великата душа,
на сияйното сърце,
на истинския ми баща,
шивача Гюстав Бушю.
IN MEMORIAM
А.П.*

Предговор

Ужасно съм непохватен в ръцете и винаги съм съжалявал за това. Бих бил далеч по-полезен, ако бях сръчен. Ръце, които вършат нещо полезно, проникват в дълбините на съществуването и извличат оттам запаси доброта и мир. Вторият ми баща (ще го наричам тук татко, защото той ме отгледа) беше шивач. Притежаваше могъща душа, мога да го нарека истински дух вестител. Понякога усмихнато казваше, че предателството на духовниците започнало в деня, когато един от тях за пръв път измислил ангел с крила: човек се издига в небесата с ръцете си, а не с крила.

Въпреки непохватността си, веднъж подвързах книга. Бях шестнайсетгодишен. Учих в Жювизи, в бедно предградие. В събота следобед можехме да избираме между дърводелство, железарство, моделиране и книговезство. По онова време четях поезия, най-вече Рембо. Обаче успях да се овладея и не подвързах *Един сезон в ада*. Баща ми притежаваше трийсетина книги, подредени в тесния шкаф в работилницата му, заедно с макари, кредити, подпънки и кройки. В този шкаф имаше и хиляди бележници, писани с дребния му красив почерк в някое крайче на тезгяха в продължение на безчислените му трудови нощи. Сред неговите книги бях чел *Светът преди сътворението на човека* от Камий Фламарион и точно по онова време откривах *Накъде върви светът?* от Валтер Ратенау. С огромно желание започнах да подвързвам именно творбата на Ратенау: този творец стана първата жертва на нацистите, а случка-

та се развиваше през 1936 г. В малкия кабинет по трудово всяка събота работех от любов към баща си и към трудовия свят. В тази книга баща ми беше подчертал с червен молив дълго изречение, което завинаги остана в паметта ми:

Дори тираничната епоха е достойна за уважение, защото е творение не на хората, а на човечеството. Това означава, че тя има творческа природа, която може да бъде сурова, но никога не е абсурдна. Ако епохата, в която живеем, е сурова, ние толкова повече сме длъжни да я обичаме, да я обгръщаме с любовта си, докато не отместим тежките маси материя, скриващи съществуващата от другата и страна светлина.

„Дори тираничната епоха...“ Баща ми почина през 1948 г., без никога да престане да вярва в творческата природа, без никога да престане да обича и да обгръща с любовта си изпълнения с болки свят, в който живееше, без никога да престане да се надява, че ще види блясъка на светлината, победила тежките маси материя. Той принадлежеше към поколението на социалистите романтици, чиито идоли бяха Виктор Юго, Ромен Ролан, Жан Жорес. Те носеха големи шапки и закачаха малко синьо цветенце в гънките на червеното знаме. На границата между чистата мистика и социалното действие, прикован повече от четиринайсет часа дневно към тезгяха си – а живеехме на прага на мизерията, – баща ми съвместяваше пламенния синдикализъм с търсенето на вътрешната свобода. В характерните за професията му бързи и точни движения той беше включил свой метод за съсредоточаване и очистване на духа, за който остави стотици страници бележки. Каквото и да правеше – независимо дали шиеше петлици или разглаждаше платове, лицето му винаги сияеше в тиха радост. В четвъртъците и в неделите приятелите ми се събираха около шивашкия тезгях, за да чуют словата му и да усетят силното му присъствие – животът на повечето от тях се промени.

Изпълнен с вяра в прогреса и в науката, убеден във възшествието на пролетариата, той си бе изградил могъща философия. Получи нещо като озарение, докато четеше труда на Фламарион за предисторията. След това, с огромна страст, поглъщаше книги по

палеонтология, астрономия, физика. Нямах специална подготовка, но успявах да проникне в същността на нещата. Говореше почти като Тейар дьо Шарден, когото ние тогава не познавахме: „Онова, което нашият век ще преживее, е по-значимо от появата на будизма! Вече не става дума за приспособяването на едно или друго божество към човешките изисквания. Религиозното могъщество на Земята предизвиква в нас решаваща криза: кризата на самото откривателство. Започваме да разбираме, че единствената приемлива за човека религия е онази, която ще го научи първо да открие, а след това да обича страстно да служи на света, чиито най-важен елемент е той самият.“¹ Татко мислеше, че еволюцията се смесва с възможността за преобразуване, че тя е всеобща и постоянно възхождаща, че увеличава психологическата плътност на нашата планета, подготвя я за контакт с интелектите от други светове, към сближаване с душата на самия Космос. За него човешкият род не представляваше нещо завършено. Той прогресираше към състояние на свръхсъзнание, благодарение на подема на колективния живот и на бавното изграждане на единна психология. Баща ми говореше, че човекът все още не е завършен и не е спасен, но че законите за кондензацията на творческата енергия ще ни позволят да храним голяма надежда на космическо равнище. И самият той никога не губеше надежда. От такава камбанария, със спокойна съвест и с религиозен динамизъм, той разсъждаваше за делата на този свят, търсеше далеч и във висините оптимизъм и смелост, които можеха да бъдат използвани веднага и реално. През 1948 г. войната беше отминала, но се възраждаше опасността от ядрени битки. Въпреки това, той разглеждаше тогавашните тревоги и мъки като негативи на великолепия образ на бъдещето. Притежаваше нишката, която го свързваше с духовната съдба на Земята, затова върху своята „тиранична епоха“, в която завършваше трудовия му живот, проектиреше – въпреки безмерните лични огорчения – много доверие и много любов.

---

¹ *Тейар дьо Шарден, какъвто го познавах* от Ж. Маглоар, списание „Синтез“, ноември 1957 г.